

Kik tették tönkre

Magyarországot ?

*Visszavándorló magyar véreink felvilágosítására
és hazatérő hadifoglyaink tájékoztatására*

KIADTA

A MAGYAR NEMZETI SZÖVETSÉG

(Budapest, IV., Gerlóczy-utca u. sz.)

STEPHANEUM NYOMDA R. T.
Budapest, YIII k r., Sientkir lyi-utca 28.

1914-ben a világ fele, több mint 500 millió ember vagy 30 millió katonával belekeveredett a legnagyobb háborúba, amit ember valaha látott. Magyarország maga 20 milliós lakosságával, 2 millió fegyveres emberével szintén részese volt minden áldozatnak és minden szenvedésnek. Hasonlítsuk össze ezeket a számokat és megmondhatjuk, hogy lehetett-e ennek a nagy háborúnak Magyarország, magyar kormány, magyar ember az okozója? Még akiről annyira hitték, hogy része volt benne, Tisza Istvánról is kisült, hogy ellenezte a háborút.

De mit lehetett tenni, ha benne voltunk a nagy verekezésben? Nem hagyhattuk, hogy agyonverjenek minket, hanem védekeztünk, ahogy csak tudtunk. El is ismerte az egész világ a magyar katona kiválóságát. A háború persze nem volt gyerekjáték. A gyöngébbje, érzékenyebbje hamar befáradt. A halálfélelem, a nélkülözések, a szenvedések az erősöket is megviselték és erősen megritkította soraikat a halál. Az otthonlevők dolgoztak és koplaltak, mások viszont meggazdagodtak munka nélkül. Ez persze nem tetszhetett senkinek.

Így volt csak lehetséges, hogy az elégedetlenség-

nek végre gazdája is akadt. Szították az elégedetlenséget, fokozták a csüggedést. Hiú, nagyravágyó emberek járták szerte az országot. Elhitették, hogy minden bajnak a fennálló rend és a vezető emberek az okai. A máséból lehetett ígérniök és nem kellett mitsem adniok. Egész földi mennyországot ígétek hát arra az esetre, ha ők vennék kezükbe az ország sorsát. Mikor aztán még a háborút is elveszítettük, az 500 millió ember háborúját vesztette el a mi 20 milliós országunk, úgy érezték, hogy eljött az ő idejük.

1918 októberében Andrássy Gyula volt a külügy-miniszterünk s ő minden áron azon volt, hogy a már elvesztett háborút legalább tisztességgel fejezzük be. Ezért minden erővel azt akarta elérni, hogy mielőbb külön békét tudjunk kötni. Fáradságának eredménye is volt, mert sikerült november 3-ára fegyverszünetet kötnünk. Ezt a fegyverszünetet az osztrák-magyar hadsereg részéről Weber tábornok, olasz részről pedig Diaz tábornok írta alá. Ebben a szerződésben Magyarország egész régi történeti területét meghagyták. Ehhez még hozzá kell vennünk, hogy Wekerle miniszterelnök már a képviselőháznak 1918 október 16.-i ülésén bejelentette, hogy Ausztriától külön váltunk.

Október 31-én kitört Budapesten a forradalom s Károlyi Mihály november 7-én Belgrádban külön fegyverszünetet kötött. Mindkettő teljesen felesleges volt. Semmi új eredményt nem hozott. Ausztriától nem szabadított meg minket, mert attól már különváltunk. Még a Habsburgokat sem ő kergette el, mert a királyt Ausztria fosztotta meg trónjától. A háborút nem fejezte be, mert a fegyverszüneti tárgyalások már folytak, amikor a forradalom kitört. A belgrádi fegy-

verszületi szerződés szintén későn érkezett, mert a Weber—Diaz-féle szerződés már négy nappal előbb kötött fegyverszünetet Magyarországnak is. A belgrádi fegyverszünet egyetlen eredménye az volt, hogy elvesztette az országot. Weber tábornok biztosította Magyarország épségét, Károlyi Mihály pedig nem fogadta el ezt a szerződést, hanem kötött újat Belgrádban. A belgrádi szerződés aztán elvesztette Erdélyt és a Délvidéket, melyet nemsokára a Felvidék elvesztése is követett. Károlyi Mihálynak és társainak nincs semmi mentségük, mert látták és ismerték a november 3.-i szerződést. Őket csak az vezette, hogy ők hozzák a békét, még ha rosszabb is lenne. Ha nem ők hozzák elvesztik a hatalmat, amelyet a budapesti utca, félrevezetett munkások, katonaszökevények segítségével és a vesztett háború felfordulásában megszerettek. Aki rendes ember volt a forradalmárok között, az később mind otthagya őket. Csak a csirkefogók és gazemberek maradtak meg. Ezek a javarészt fiatal, ismeretlen, lelkiismeretlen, hangos, erőszakos emberek csak azzal törődtek, hogy a hatalomban tartsák magukat. Ezek kormányozták egyedül az országot kilenc hónapon át. Elképzelhető, de most már tudjuk is, hogy milyen eredménnyel.

Károlyi Mihály hiúságának hizelgett, hogy körülrajongták és elnevezték a nemzet vezérének. A kalandoroknak, akik körülötte lebzseltek, szükségük volt Károlyi történelmi nevére. Károlyi Mihály a háború elején Párisban volt, a háború alatt pedig Svájcban is járt és azt hitte, hogy neki összeköttetései vannak az antanttal. Mint azonban kisült, rá sem hederítettek, kalandornak tartották. Az antant nem barátkozott

velük, de Lovászy Márton, Károlyi első közoktatásügyi minisztere mégis nyíltan antant-barátsággal hengegett a legnehezebb harc pillanataiban. Károlyi «pacifizmust», mindenáron való békét hirdetett, ami a gyakorlatban annyi, hogy én akár az életem árán is békülök, a másiktól pedig semmit sem kérek mind ezért. Az antant így is értelmezte, «pacifista» volt, mindenünket elvette és most azt mondja: éljetek békességben, mozdulni se merjetek!

Linder Béla volt Károlyi hadügyminisztere. Ő kiáltotta világgá, hogy nem akar látni katonát, persze magyar katonát, mert hiába nem akart látni szerb, cseh és oláh katonát, azoknak ugyan nem parancsolt. Nem akart látni magyar katonát, aki megvédte volna országunkat és megakadályozta volna, hogy látnunk kelljen szerb, cseh és oláh megszálló csapatokat.

Jászi Oszkár a nemzetiségek minisztere, «önrendelkezési jogot» adott a nemzetiségeknek. Ha úgy tetszett nekik itt maradhattak, ha nem, odább álltak, de magukkal ragadták azt az országrészt, amelyen laktak. Mikor aztán bejött a Felvidékre a cseh, a Délvidékre a szerb s Erdélybe az oláh, mindenkinek volt önrendelkezési joga, csak a magyarnak nem. Nemcsak hogy nem volt beleszólása abba, hogy azok a földterületek Magyarországhoz, vagy máshová tartozzanak, hanem még azt is megtiltották neki, hogy tovább is ott lakhasson. Kikergették őket azok, kiknek Jászi önrendelkezési jogot ajánlott, a magyarnak csak kötelessége maradt az, hogy meneküljön.

Mikor aztán sikerült így szerencsésen és ügyesen tönkre tenni az országot, jött Lovászy utódja, Kunfi Zsigmond közoktatásügyi miniszter és azt mondta

a sok menekültnek: «Akinék szűk ez a megkisebbedett ország, vándoroljon ki!» A magyart tehát nemcsak az idegen megszállók kergették ki, hanem még a megmaradt kis hazájából is kitéssékelték.

Szende Pál pénzügyminiszter aztán segítette az országot a pénztől is megfosztani. Kiadta a jelszót, hogy most jönnek a nagy adók, olyan nagyok, amilyeneket a történelem még nem látott. Addig beszélt, fenyegetődzött, hogy mindenki, aki a vagyonát meg tudta mozgatni, kivitte a külföldre. Csak úgy ömlött ki a pénz Svájcba a vagyonadó elől, s ezt a vagyont már nem hozza vissza senki. Ott kint persze becserélték a magyar pénzt idegenre s mert annyi magyar pénzt vittek ki, ma már annyi van odakint, hogy senkinek sem kell és semmit sem ér. Idehaza pedig csak fenyegetőztek az adókkal, de mitsem szedtek be s csak a papírpénzt szaporították, szaporították, szaporították. Annyi volt a pénz a forgalomban, hogy szinte idehaza se kellett s aki venni akart valamit, annak egyre többet kellett fizetnie. A forradalmárokat úgy tömték a pénzzel, mint a libát a kukoricával. A munkásokat azzal akarták maguknak megnyerni és megtartani, hogy rengeteget fizettek nekik. Végül is a munkás gondolt egy nagyot s csak ímmel-ámmal dolgozott, mert hiszen volt pénze elég. Azzal a pénzzel sem tudott mit kezdeni, amije már volt. A kevés megmaradt árú elbújt az ő rossz pénze elől.

De a faluban is meg kellett bolygatni a rendet. Erre a feladatra Búza Barna vállalkozott, a földművelésügyi miniszter. Annyi földet Ígért minden nincstelennek, amennyi nem is volt Magyarországon. Úgy belelovált mindenkit a földosztásba, hogy amikor dol-

gozni kellett, senki sem akart dolgozni a más földjén, egy beszélt ez a miniszter a földosztásról, mintha azt egy-kettőre, máról-holnapra végre lehetne hajtani. Az őszi munkák szépen elmaradtak, a krumpli, a répa benn rothadt a földben.

Munkás nem akadt, de munkanélküli segély jutott minden munkakerülőnek. A napi munkanélküli segély 15 korona volt, akkor még nagy pénz. Akinek 25 korona napibért ajánlottak, úgy vette a 25 koronát, mintha csak tízet kapna, mert a többi mindenképen jár. Tízért pedig nem tartották érdemesnek dolgozni. Ez különben már a szocialista Garami Ernőt, a kereskedelmi minisztert dicséri.

Ilyen okos emberek vezették Magyarországot a legnehezebb időkben. Az oláh fronton kint állt a székely hadosztály és csak a legnagyobb erőszakkal tudott Linder Béla méltó utódaitól, Böhm Vilmos írógépgyűnök-hadügyminisztertől és Pogány Józseftől, Tisza gyilkosától, a katonatanács kormánybiztosától töltenyt és egyéb ellátást kicsikarni. A Felvidékre beszivárgó cseheket derék csendőreink visszaverték, de Károlyi visszaparancsolta őket. Az erdélyi határnak tartó székelyeket Fényes László bölcsesége és hazafisága tartóztatta fel. Idebenn pedig Budapesten, mindennap összegyűltek az orosz pénzekkel hazajött orosz hadifoglyok és üzték a legvadabb bolsevik-kommunista lázítást. Gyűléseket vertek széjjel, nyomdákat törtek össze, minisztereket mondattak le, éjszaka kifosztották az utcai járó-kelőket, rendőröket lőtték le. A szocialisták újságja előtt parázs vérengzést rendeztek s ez a kommunista vezéreket a gyűjtőfogházba juttatta. Ott azonban úgy éltek, mintha vendégek és

nem foglyok volnának. Látni lehetett, hogy az egész csak komédia. A szocialisták újságjának durva hangját, ripók szemtelenségét alig lehetett a kommunisták újságjától megkülönböztetni. A kommunista «Vörös Újság» mindenkit a pokolba kívánt, a kormány pedig szépen tűrte, hogy a bolsevikiek azt tegyék ellene, amit akarnak. Ez igazán szabadság volt, minden szabad volt az erőszakoskodóknak, és az engedett meg mindent, akinek éreznie kellett, hogy a nagy szabadság a fejére nő. Ez is lett a vége, a kommunisták szépen kibékültek a szocialistákkal, Károlyi már egyáltalán nem birt velük és átadta nekik a hatalmat.

Nagy diadalmenetben borult egymás keblére a gyűjtőfogházba zárt kommunista társaság a szocialistákkal, Kun-Kohn Béla kommunista, Kunfi-Kohn Zsigmond szocialistával. Birtokba vették az országot és minden vezető helyre ismeretlen zsidógyerekeket ültettek. Csak fővezetőnek, cégtáblának tettek meg egy parasztsorból származott munkásembert, Garbai Sándort, aki mint jóhiszemű és tanulatlan ember nem tudta, hogy mit fogad el. Nem tudta, hogy mennyit árt magának és mindenkinek. Nevével visszaélt a söpredék, elbújt mögéje és észrevétlenül követte el a legnagyobb gazságokat. Az igazi hatalom a Kohnok kezében volt, a Kun Béla, Kunfi Zsigmond, Szamuely Tibor, Pogány József, Böhm Vilmos, Hamburger Jenő, Landler Jenő és hitsorsosaik kezében. Ez a társaság népbiztosoknak nevezte magát, pedig a néphez semmi közülük nem volt. Soha nem voltak a nép fiai, soha nem voltak a föld népe, sőt gyári munkások sem voltak. Az egyik újságíró, a másik ügyvéd, a harmadik ügynök, a negyedik orvos volt és így tovább.

De nemcsak a néphez nem volt közük, hanem az országhoz sem. Kijelentették, hogy ők ugyan nem bánják, ha az egész országot elvesztik, csak Budapest maradjon meg nekik és ők maradjanak meg az urak. Nem is értettek hozzá, hogy az országot vezetni tudják. Azt hirdették, hogy az ő uralmuk alatt mindenki egyenlő lesz, egyenlően gazdag és boldog. El is érték, hogy mindenki egyenlő lett, de egyenlően szegény és boldogtalan. Azt mondták, hogy igazságtalan, ha az egyik embernek többje van, mint a másiknak és elvetlek mindenkitől mindent, úgy hogy nem lett senkinek semmije. A boltok kiürültek, ruha nem volt, de még ennivaló sem akadt. A városokban hajdinakásán, vagy gerstlin és podluskán tengődtek az emberek. Csak a népbiztosok tanyáján, a szovjetházban folyt vígan a dárídó, a pezsgő s a bor estétől-reggelig s reggeltől-estélig.

Árú, ennivaló nem volt, de pénzt, a hírhedt fehérpénzt annyit nyomtak, hogy senkinek sem kellett. Erre a fehérpénzre rányomták, hogy osztrák-magyar pénz, pedig csak az ő pénzük volt, tehát sem osztrák, sem magyar, hanem hamis. Fehérpénzt mindenki csinált magának, aki a nyomdában hozzájutott s a sok rossz pénzből olyan nagy fizetéseket tudtak adni, hogy mindenkit felvetett a pénz, de venni még a sokért sem tudott semmit. A vége az volt, hogy senki se dolgozott, mert nem volt érdemes dolgoznia, hisz a munkájáért nem kapott mást, csak rossz papirost.

Ez volt az a szociális termelés, amelyről azt hirdették az elvtársak a plakátjaikon, hogy abból fakad a jólét. A gyárat elvették a gazdájuktól, nem törődött hát a gyárral senki. Mindenki parancsolt, nem

parancsolt és nem engedelmeskedett tehát senki. A földeket elvették a gazdájuktól és az eredmény az volt, hogy a földek parlagon maradtak. Ha dolgoztak a földeken, csak maguknak dolgoztak. A városnak nem adtak ennivalót, mert a város nem tudott érte se ruhát, se csizmát adni, már pedig a város éhenhal, ha a falu nem ad neki enni. De a kispasztók földjét elvenni se merték a vörösök. Emiatt sokat veszekedtek egymás közt és az egymás megnyugtatóra kijelentették, hogy majd idővel, ha megerősödnek, elveszik a kispasztók földjét is. Arról is beszéltek, hogy az elrablott földeken mily kiváló eredményeket fognak elérni és tönkreteszik a kispasztókat már anélkül is, hogy a földjüket elvennék. Az elrablott földeket nem osztották szét a földmunkások között, hanem termelőszövetkezetekbe foglalták őket, pedig mindig földosztást ígértek. Meg is mondták nyíltan, hogy a földosztást csak addig hirdették, amíg nem voltak uralmon. Ezzel a jelszóval is gyöngítették a régi hatalmat. Amikor azonban övék lettek a földek mind, bolondok lettek volna, ha szétosztották volna.

A hivatalokból kikérgették a régi hivatalnokokat, beültették elvtársaikat, tanulatlan és neveletlen embereket. A birtokokból és gyárakból kidobták a gazdákat és gyárosokat, helyükbe pedig hozzá nem értő «termelőbiztosokat» raktak. A munkaadót és munkást lehetetlenné tették és még csudálkoztak, hogy mindenki ellenforradalmár lett. Erőszakosan elnyomtak minden véleményt, a régi újságokat megszüntették, minden csekélységet halállal büntettek. Félték. Rossz volt a lelkiismeretük. Nem érezték magukat biztonságban. Minden hatalom az övék volt és mégis félték.

Bezárták az ország legérdemesebb polgárait, mint túszoikat. Ha kitör az ellenforradalom, agyonlövik a túszoikat. De gyávábbak voltak, mint a fenyegetéseik s megijedtek, amikor a Budapesten maradt olasz küldöttség vezetője, Romanelli ezredes felelőssé tette őket minden kivégzésért. Külön csapatot tartottak a gyilkolásokra, ez volt a hírhedt terrorcsapat, a Leninfiúk. Egy duhaj parasztleány volt névleg a vezér, Cserni József, de igazában egy vérengző természetű, gyáva zsidó kölyök, Szamuelli Tibor. Ők bosszulták meg mindenütt, de különösen a vidéken felburjánzó ellenforradalmakat, sorra akasztották és kínozták a falu népét.

Uralmukat nem a tömegek akaratának és szeretetének, hanem csak a fegyvereknek köszönhették. Az októberi forradalom idején ott tüntettek Linder Béla körül, aki nem akart látni többé magyar katonát, most pedig arról Írtak és kiabáltak, hogy nem akarnak látni csak katonát. Megcsinálták a maguk hadseregét, a proletárhadsereget, s mindenfelé azt üvöltötték az emberek fülébe: be a vörös hadseregbe! A vörös katona volt minden, azt tömték mindazzal, ami megmaradt a szovjetházi eszem-izsomokból. Testvéri üdvözlést küldtek az orosz vörösöknek, ám a megszállott területek magyarjait nem érezték testvéreiknek. Háborút indítottak az oláhok és a csehek ellen, de nem azért, hogy visszaszerezzék az elvesztett országot, hanem azért, hogy átterjessék a vörös forradalmat és uralmat az egész világra. Világforradalom volt a jelszó, de a világforradalom csak nem akart túljutni Budapesten. A világforradalomból nem lett semmi, de a vörös hadsereget harcba küldték, véreztették

hiába. Maguk a népbiztosok is kimentek, de csak a front mögé. Ugyan micsoda hősiességet is lehetett volna várni a katonaszökevényektől!

A harc vége csak az lehetett, hogy megverték őket. Mindenki ellenségük volt, az oláh csapatok Budapest felé közeledtek. Erre a pillanatra népbiztosok már korábban is készülődtek. Tudták, hogy dicsőségük nem tarthat örökké. Ami az összerablott holmikból megmozgatható volt, külföldi pénz, arany, ékszer, azt lassanként kiküldözgették az országból azon a címen, hogy odakint kell a világforradalom előkészítésére. Inkább pedig maguknak tették félre arra az időre, ha szökniük kell. Amikor az oláhok már ellenállás nélkül vonultak Budapest ellen, a vörös hadsereg szétfutott, a népbiztosok megint megfélemeztek a népről, munkásokról, itthagyták őket, mint szent Pál az oláhokat. Hanyatt-homlok futottak át az osztrák határon, a félig vörös Bécsbe, Renner, Adler, Bauer, Deutsch, Austerlitz nevű vörös hitsorsosaik védelme alá.

Magyarországnak el kellett szenvednie az oláh megszállás gyalázatát. A főváros csaknem négy hónapra át nyögött az oláh kecskepásztorok bocskora alatt. Soha ilyen dicsőség nem érte az oláh népet s aki hozzájuttatta, Kun és Kunfiék proletárdiktatúrája volt. Nekik köszönhetjük, hogy az oláh csorda csaknem féle^tendeig uralkodott a Tiszántúl és elrabolt mindent, amit a vörös rablók nem tudtak tönkretenni, elrabolni. Nem volt elég, hogy az októberi forradalom feldarabolta és elzüllesztette az országot, nem volt elég, hogy a márciusi forradalom gazemberei gyilkoltak, raboltak, pusztítottak négy hónapra át, ránk szabadították még az oláhot is egész Nyugat-

magyarországig, hogy annak is lába kelljen, amit az előzők elfelejtettek tönkretenni.

De még csak ez sem volt elég. Az idehaza meglapulók és a külföldre szököttek rémmeséket költöttek rólunk, hogy milyen szörnyűséges ami bősziünk, milyen kegyetlenül öljük rakásra a kommunistákat, hogy kínozzuk halálra a zsidókat. Elhíresztelték, hogy itt most a fehér terror uralkodik, mely még kegyetlenebb annál is, amit a vörös terror véghezvitt. Külföldi vörös-szocialista-kommunista és zsidó összeköttetésekkel mindenhova elért a kezük, mindenütt telehazudták a világot, sárba rántották a becsületünket. Mi vagyunk ma a világ legjobban megrágalmazott népe, nem hagyták meg azt az utolsó javunkat sem, amihez eddig nem tudtak hozzáférni, elrabolták a jó hírnevünket. A rágalom gyorsabban terjed, mint az igazság, a rágalomnak jobban hisznek. A nemzetközi gazemberek támogatásra találtak azoknál, akiknek érdekük, hogy minél gyengébbek legyünk. Nekünk nincs, nem is volt soha senkink, egy igaz barátunk sem magunkon kívül. Nincs kihez fordulnunk, nincs kivel védekeznünk a magunk jó lelkiismeretén, férfias erején kívül. Tönkretették az országot, ennyire ugyan soha, de nem először a történelem folyamán. Nagy szolgálatot tettünk a nyugati népeknek, hálát sohse vártunk, sohse kaptunk. Újból és újból felüti fejét a belső ellenség, az októberi és márciusi forradalom ördöge. Kibírtuk akkor, amikor teljes erejében volt. Most már alul van, felismertük, nem engedjük lélezetethez. Nincs, nem lehet visszatérés többet azokhoz a jelszavakhoz és azokhoz az emberekhez, akik az országot végromlásba sodorták.

Mint törhetetlen acél állunk összes ellenségeink elé. Ezeréves őserőnkét érezzük izmainkban. Visszatértünk nemzeti államunk megalapítójának, Szent Istvánnak, keresztény és magyar igazságaihoz. Visszatértünk a kereszténységhez, mely a mindenható Isten tiszteletére, embertársaink szeretetére, a jó követésére és a gonosz üldözésére tanít minket. Visszatértünk a magyar erényekhez, amelyek szívós továbbélést, dicsőséges helyállást, boldogságos győzelmet jelentettek ezer esztendőn keresztül és újabb ezer esztendőt jelentenek, ha továbbra is kitartunk és sohase csüggedünk.